

att Riksdagen ville besluta
att i kungl. förordningen angående ändring i
vissa fall af gällande bestämmelser om häradsting den
17 maj 1872 införes en ny § 5 af ungefär följande
lydelse:

§ 5. På ansökan må Kungl. Maj:t lämna tings-
lag rätt att låta första sammanträdet under vårtinget
och första sammanträdet under hösttinget börja senare
än ofvan är stadgadt; dock att påföljande samman-
träden skola inträffa efter samma tids förlopp som ofvan
är bestämdt; samt *att* påföljande §§, nu betecknade
med nr 5—11, måtte, vid bifall till ofvanstående,
erhålla nr 6—12.

Om remiss till lagutskottet anhålles äfvensom att lagutskottet, om
det finner lämpligt, må omredigera lydelsen till ofvan föreslagna § 5.

Stockholm den 24 januari 1910.

Th. af Ekenstam.

Nr 27.

Af herr **af Petersens**, om *ändring af 22 kap. 1 och 21 §§
strafflagen.*

Svenska folket har af ålder varit och får väl ännu anses vara ett red-
bart och laglydigt folk; men på det så må fortfara och för att hejda
den förvildning, hvarom tilldragelser från senare åren bära vittne,
fordras, att lagstiftningen vägleder till sund uppfattning om det rätta
och värnar om helgden af ingångna förbindelser.

Den nya moral som af samhällsfiender förkunnas till allmänhetens förvillande och som på dessa folkförledares tillskyndelse, tyvärr, äfven blifvit omsatt i handling: — nämligen att öfver individens plikt att efterlefva aftal står den så kallade klass-solidaritens anspråk på rätt att efter behag fritaga från ingångna förpligtelser — är förvisso ägnad att undergräfvat samhällsordningen och därmed samhället själft, och det är då snart sagdt en tvingande nödvändighet, att lagstiftningen träder reglerande emellan, till skydd för heder och tro samt medborgerlig frihet.

I sådant syfte tarfvas straffbestämmelse för uppsåtliga aftalsbrott, och vågar jag därför vördsammast hemställa,

att Riksdagen för sin del behagade besluta ett tillägg till 22 kap. 1 § strafflagen af ungefärligen följande lydelse: Den, som i afsikt att skada eller förnärma annans rätt, uppsåtligen undandraget sig att fullgöra frivilligt ingånget lofligt aftal, straffes med böter eller i svårare fall med fängelse, och vare därjämte ersättningsskyldig för skada.

Detta tillägg torde lämpligen införas såsom nytt mom. i nyssnämnda §, hvarjämte i samband härmed torde böra i 21 § 1 mom. i samma kap. strafflagen intagas bestämmelse, att brottet ej må åtalas af annan än målsägande.

Stockholm 26 januari 1910.

G. H. af Petersens.